

April 2022

Carlo Gesualdo

DOLCISSIMA MIA VITA

Vijfde Madrigaalboek

COLLEGIUM VOCALE GENT

Philippe Herreweghe

DOLCISSIMA MIA VITA

Il Carlino - Capriccio Cromatico [luit solo]

Pietro Antonio Melli (1579-c.1629)

Quinto Libro di Madrigali, 1611

Carlo Gesualdo (1566-1613)

I Gioite voi col canto

II S'io non miro non moro

III Itene, o miei sospiri

IV Dolcissima mia vita

Ricercare Primo [luit solo]

Alessandro Piccinini (1566-c.1638)

V O dolorosa goia

VI Qual for a, donna

VII Felicissimo sonno

Libro primo d'intavolatura di lauto: Toccata III & VI [luit solo]

Giovanni Girolamo Kapsberger (1580-1651)

VIII Se vi duol il mio duolo

IX Occhi del mio cor vita

X Languisce al fin

XI Mercè grido piangendo

Passacaglia [luit solo]

Alessandro Piccinini (1566-c.1638)

XIV Asciugate I begli occhi

XV Tu m'uccidi, o crudele

IXX O tenebroso giorno

XXI T'amo, mia vita

Dolcissima mia vita

Carlo Gesualdo's *Vijfde Madrigaalboek 1611*

Er zijn weinig componisten wiens naam in de laatste vierhonderd jaar zoveel controverse heeft opgeroepen als die van Don Carlo Gesualdo, Prins van Venosa. Twee aspecten spelen hierin een hardnekkige rol. Om te beginnen werd Gesualdo's muziek lang afgedaan als het werk van een adellijke dilettant die het zich vanuit die hoedanigheid kon permitteren om regels van harmonie en contrapunt aan zijn prinselijke laars te lappen. Zo concludeerde tenminste de Engelse muzikhistoricus Charles Burney op het einde van de 18e eeuw na analyse van een handvol extreme (maar uit hun context gerukte) madrigalen. Anderzijds gaf Gesualdo's bewogen levensloop en de moord op zijn eerste vrouw aanleiding tot de terugkerende discussie over het verband tussen deze daad en de getormenteerde aard van zijn muziek, die als een op zichzelf staande rariteit van een gestoorde geest werd afgedaan. Wie zich de moeite doet om de muziekhistorisch context en Gesualdo's muziek van dichterbij te bekijken, ontdekt een minder romantisch maar even fascinerend verhaal.

Als telg van een adellijke familie met een stamboom die teruggaat tot in de tijd van de invallen van de Noormannen was Carlo Gesualdo, als tweede zoon van Fabrizio Gesualdo en Girolama Borromeo (zus van de in 1610 heilig verklaarde prelaat Carlo Borromeo), aanvankelijk voorbestemd voor een religieuze carrière. De vroege dood van zijn oudere broer besliste er anders over. Nauwelijks twintig jaar, huwt hij in 1586 met zijn nicht Maria d'Avalos, omschreven als de mooiste vrouw van Napels en komt hij als Prins van Venosa aan het hoofd van de familie te staan. De buitenechtelijke vrijheden die Maria zichzelf gunde, draaiden uit op een regelrecht drama wanneer ze door haar echtgenoot in de val wordt gelokt en in de vroege ochtend van 17 oktober 1590 samen met haar minnaar Fabrizio Carafa in flagrante delicto wordt betrapt en gruwelijk vermoord. De reputatie van Carlo Gesualdo als psychopaat was geboren. Nochtans had hij, naar plaatselijk gebruik, niet alleen het recht maar ook de plicht om de erezaak te beslechten zoals gebeurde.

Na de feiten trok Gesualdo zich terug op z'n landgoed en hield er zich enkele jaren gedeisd tot hij in 1594 opnieuw trouwt met Leonora d'Este, nichtje van Alfonso II d'Este, de laatste hertog van Ferrara. Niet alleen doorbrak Gesualdo op die manier zijn isolement, hij kwam bovendien terecht in één van de meest vooruitstrevende muzikale centra van Noord-Italië waar Obrecht, Josquin, Willaert en de Rore in de generaties voor hem het mooie weer hadden gemaakt en de chromatische experimenten van Vicentino en Galilei een vruchtbare bodem hadden gevonden in de muziek van Marenzio en Luzzaschi. Bovendien waren ook de drie belangrijkste dichters uit het cinquecento, Ariosto, Guarini en Tasso er een tijd lang aan het hof verbonden geweest. Het was met andere woorden een meer dan stimulerende omgeving voor Gesualdo om zijn eerste madrigaalbundels te publiceren en naam te maken als professioneel componist.

Na een verblijf van twee jaar keert Gesualdo terug naar zijn landgoed, pas in het najaar van 1597 gevolgd door zijn echtgenote. Huiselijk geweld en de dood van hun enig kind Alfonsino in 1600 doen de spanningen oplopen in de laatste periode van Gesualdo's leven. Daarenboven had hij last van allerlei psychosomatische en lichamelijke kwalen die hij tevergeefs probeerde te bestrijden met in medisch opzicht hoogst bedenkelijke remedies. In een sfeer van verbittering, wroeging en rusteloosheid maar volkomen lucide als het ging om zijn capaciteiten en positie als componist, concentreerde Gesualdo zich op de publicatie van zijn muzikale erfenis. Na een viertal madrigaalboeken volgt in 1603 de publicatie van twee religieuze motetbundels. In 1611, twee jaar voor zijn dood, verschijnen tenslotte een uitgave met muziek voor de goede week, de *Responsoria*, en Gesualdo's twee laatste boeken met vijfstemmige madrigalen waaronder de bundel *Madrigali a cinque voci, libro quinto*.

De oorsprong van het zestiende-eeuwse madrigaal in Italië ging samen met de herwaardering van de poëzie van Petrarca. Zijn rijke beeldtaal vroeg om een muzikale vorm die even vrij was als de inhoud van de verzen zelf. Tegelijk diende deze vorm zich, omwille van de ernstige inhoud van de verzen, te voorzien van een polyfone muzikale textuur. Verdelot, Willaert en de Rore doorspekten hun madrigalen met imitatief contrapunt en korte homofone declamatorische passages om de betekenis van de woorden te verklanken, liefst in een afwisseling van *gravità* (ernst) en *piacevolezza* (charme).

Vierstemmigheid was de norm, maar dit ging in de tweede helft van de zestiende eeuw geleidelijk over naar vijfstemmigheid. De declamatorische en syntactische waarde van de teksten en de tekstkeuze werden steeds belangrijker. Bovendien deed sinds de Rore ook de chromatiek zijn intrede. Dit zorgde samen met vernieuwingen op harmonisch gebied en een geïndividualiseerde expressieve melodie voor een nieuwe standaard. In de jaren 1580 diepten Marenzio en de Wert de expressieve mogelijkheden van het genre nog verder uit. Om te beantwoorden aan de noden van sterk emotioneel geladen teksten maakten deze componisten in hun madrigalen meer en meer gebruik van chromatiek, ongewone harmonische wendingen, extreme dissonanten en abrupte pauzes. Gesualdo zal deze technische extravagaties niet af en toe aanwenden maar – zeker in zijn twee laatste bundels – voortdurend en soms simultaan, waardoor de traditioneel evenwichtige polyfonie grondig verstoord en ontwricht wordt. Op die manier werd hij dé verpersoonlijking van de maniëristische componist: excentriek, hyperpersoonlijk, ambivalent, virtuoos maar technisch perfect onderlegd!

Al deze facetten zijn bij uitstek te vinden in de 21 madrigalen uit het Vijfde Madrigaalboek, die Gesualdo voor eigen rekening liet drukken op de persen van Giacomo Carlino. Net als de madrigalen uit Libro Sesto ging het waarschijnlijk niet om nieuwe composities, maar om werken die in de periode tussen 1596 en 1611 tot stand waren gekomen als *musica reservata*, experimentele huismuziek van adellijke makelij en enkel bedoeld voor adellijke oren. Toch circuleerden deze madrigalen al een tijd in piraatversies en werden passages vaak gekopieerd. Dat beweerde tenminste Gesualdo zelf, en daarom was publicatie voor hem noodzakelijk geworden. Voor wie de zes madrigaalboeken op een rij zet of de volledige partituuruitgave van Molinaro uit 1613 bestudeert, wordt het ook duidelijk dat de madrigalen uit deze fantastische bundel niet uit de lucht zijn gevallen als extravagante aberraties, maar volledig in de lijn liggen van Gesualdo's evolutie als componist.

Veel meer nog dan in zijn eerste bundels krijgen de expressieve mogelijkheden van de tekst in deze laatste bundels ook voorrang op de literaire kwaliteit ervan. Zo gebruikt Gesualdo bijna zonder uitzondering anonieme (of zelfgeschreven) teksten waarvan de emotionele thematiek gaandeweg was vernauwd tot een

paar onderwerpen. In deze *poesia per musica* primeert, afgezien van een enkel pastoraal of humoristische getint madrigaal slechts één thema: de bitterzoete liefde die enkel in de dood bereikbaar is. De bijna pathologische hang naar deze interne tegenstelling (of oxymoron) is dé motor van de muzikale spankracht. Die wordt gevoed door de grootst mogelijke contrasten qua dynamiek, tempo of textuur en de voortdurende wisseling en voortgang van het tonale evenwicht. Bovendien, en ook hierin is een evolutie te merken, hebben de madrigalen uit het *Libro quinto* en *Libro sexto* heel vaak een doorgecomponeerde structuur, met hoogstens een herhaling van het laatste vers of halfvers. Daarbij zorgt de asymmetrische verbinding tussen tekstuele verzen en muzikale zinnen op haar beurt voor een gevoel van spanning en doorwrochttheid.

Analytisch bekeken wekken al deze elementen samen een grote vervreemding op. Het lijkt wel alsof alle gekende materie op losse schroeven komt te staan waardoor we als luisteraar houvast verliezen. Maar het is precies ook deze andere positionering van volkomen vertrouwde componenten die de magie van Gesualdo's stijl uitmaakt. In die zin is zijn muziek heel mooi te vergelijken met de intrigerende en beangstigende stillevenen van de schilder Giuseppe Arcimboldo (1527-1593). Gesualdo was het er enkel om te doen om – in een weliswaar zeer persoonlijke en emotionele taal – de geest van de tekst te vatten in muziek. Ook al was hij perfect op de hoogte van de ontwikkelingen die tot de monodie hebben geleid, toch koos hij consequent voor het 'ouderwetse' medium van het madrigaal om zijn taal te spreken. Zo was hij in de woorden van musicoloog Joseph Kermann "in zekere zin de schepper van 'doodgeboren fantasieën', maar heeft zijn visie net zo goed bijgedragen tot de nieuwe harmonische taal van de barok".

Jens Van Durme

Solisten van

Collegium Vocale Gent

Miriam Allan | sopraan

Barbora Kabátková | sopraan

Marine Fribourg | alt

Benedict Hymas | tenor

Tore Tom Denys | tenor

Jimmy Holliday | bas

Thomas Boysen | luit

Philippe Herreweghe | muzikale leiding

Quinto Libro di Madrigali

I Gioite voi col canto

Gioite voi col canto
Mentre piango e sospiro
Né dal mio lagrimar punto respiro.
Ahi misero mio core
Nato sol al dolore!
Piangi, ma piangi tanto
Che vinta dal tuo pianto
Sia la mia donna e poi rivedi in lei
Gli affanni e i dolor miei.

U geniet met uw zang,
Ik zucht en ween daarbij,
En haal amper adem door mijn geschrei.
Ah, mijn ellendig hart,
Geboren slechts voor smart!
Ween maar, en ween zolang,
Tot je mijn vrouw bevangt
Met je wenen, waarop je in háár ziet
Mijn angst en mijn verdriet.

Il S'io non miro, non moro

S'io non miro, non moro,
Non mirando, non vivo,
Pur morto io son né son di vita privo.
O miracol d'amore, ahi strana sorte:
Che 'l viver non sia vita, e 'l morir morte!

Ik kijk niet en ik sterf niet,
Niet kijkend en niet levend,
Al ben ik dood ik ben niet zonder leven.
De liefde een wonder, het lot idioot:
Levend is geen leven, stervend geen dood.

III Itene, o miei sospiri

Itene, o miei sospiri,
Precipitate 'l volo
A lei che m'è cagion d'aspri martiri.
Ditele per pietà del mio gran duolo,
C'ormai ella mi sia
Come bella ancor pia,
Ché l'amaro mio pianto
Cangerò lieto in amoroso canto.

Ga nu heen, o mijn zuchten,
Verhaast uw vlucht naar haar
Van wie ik grote treurnis heb te duchten.
Vertel van mij, geprangde martelaar,
Opdat zij dan voortaan
Mooi mag zijn en humaan,
Want zijn mijn tranen wrang,
Ik maak blij van hen een liefdesgevang.

IV Dolcissima mia vita

Dolcissima mia vita,
A che tardate la bramata aita?
Credete forse che 'l bel foco ond'ardo
Sia per finir perché torcete 'l guardo?
Ahi, non fia mai, ché brama il mio desire
O d'amarti o morire.

Mijn allerzoetste leven,
U talmt met de gevergde hulp te geven?
Meent u soms dat het vuur dat mij verzenkt,
Zal stoppen omdat u de blik afwendt?
Dat zal nooit zijn want mijn verlangen vergt
Dat ik liefheb of sterf.

V O dolorosa gioia

O dolorosa gioia,
O soave dolore
Per cui quest'alma è mesta e lieta more!
O miei cari sospiri,
Miei graditi martiri,
Del vostro duol non mi lasciate privo,
Poi che sì dolce mi fa morto e vivo.

O droefenis, zo vrolijk,
O vrolijkheid zo tergend,
Waardoor mijn ziel triest en blij zal sterven!
O zuchten die me lief zijn,
Kwellingen die gerieven,
Acht me van uw bedroefdheid niet ontheven,
Want ze is voor mij zo zoet, dood en levend.

VI Qual fora, donna

Qual fora, donna, un dolce oimè d'Amore,
Se quell'oimè, che da voi tragge, ah! lasso!
Lieve dolor, così m'incende il core?
Misero, a ciascun passo
Vo desiando e so ch'indarno il bramo,
Che un dì col cor diciate: 'Oimè ch'io t'amo!'

Wat is dat voor een zoet o wee van liefde,
Als, vrouwe, dit o wee u ontschoten was
Door lichte smart, zó mijn hart doet zieden?
Arme, bij elke pas,
Wens ik dat, tegen beter weten in,
U zegt: 'O wee, hoe mijn hart je bemint!'

VII Felicissimo sonno

Felicissimo sonno
Che ne le luci di madonna vivi
E noi di luce privi,
Deh con un sogno messaggier le mostra
L'afflitta anima nostra!
Fa' che in partir da lei pietà vi resti
E pietosa si desti.

Ingelukkige slaap,
Die in de lichtjes van mijn vrouwe woont,
En ons van licht berooft!
Ach, geef haar bescheid met je diepe dromen
Van onze zielenoden.
Zorg dat, als je gaat, vroomheid wordt bewaard,
En dat zij vroom ontwaakt.

VIII Se vi duol il mio duolo

Se vi duol il mio duolo,
Voi sola, anima mia,
Potete far che tutto gioia sia.
Deh gradite il mio ardore
Ch'arderà lieto nel suo foco il core,
E quel duol che vi spiace
In me sia gioia, in voi diletto e pace.

Wanneer mijn pijn u pijnigt,
Kan slechts u, mijn ziel, zorgen
Dat ze geheel en al vreugde zal worden.
Toe nu, onthaal mijn gloed en
Mijn hart zal in zijn vuur blijmoedig gloeien,
Moge die nare pijn
In mij vreugde, in u blijde vrede zijn.

IX Occhi del mio cor vita

Occhi del mio cor vita,
Voi mi negate oimè l'usata aita!
Tempo è ben di morire, a che più tardo?
A che serbate il guardo?
Forse per non mirar come v'adoro.
Mirate almen ch'io moro.

Mijn oogappel, o wee,
Mijn lief, u onthoudt me de hulp van weleer!
Ik moet nu sterven, waartoe treuzel ik?
Waartoe bewaart u uw blik?
Soms om niet te zien hoe ik u bemin?
Zie dat ik sterf, tenminste.

X Languisce alfin

Languisce alfin chi da la vita parte
E di morte il dolore
L'affligge sì che in crude pene more.
Ahi che quello son io,
Dolcissimo cor mio,
Che da voi parto e per mia crudel sorte
La vita lascio e me ne vado a morte.

Die uit het leven heengaat kwijnt ten einde
En in stervensangsten
Sterft hij, door gemene pijnen bevangen.
Dat ben ik, omdat nu,
Mijn hartlap, ik van u
Heen zal gaan, door mijn wrede lot gespoed
Laat ik het leven, de dood tegemoet.

XI Mercé grido piangendo

Mercé grido piangendo,
Ma chi m'ascolta? Ahi lasso, io vengo meno;
Morrò dunque tacendo.
Deh per pietade almeno,
Dolce del cor tesoro,
Potessi dirti, pria ch'io mora: 'Io moro!'

Erbarmen, roep ik schreiend,
Maar wie hoort me? Ach, arme, nu bezwijk ik,
En ga ik dood en zwijg ik.
Ah, had je medelijden,
Kon ik, mijn hartskleinood,
Je zeggen, voor ik dood ga: 'Ik ga dood!'

XIV Asciugate i begl'occhi

Asciugate i begl'occhi,
Deh, cor mio, non piangete
Se lontano da voi gir mi vedete.
Ahi che pianger debb'io misero e solo,
Ché, partendo da voi, m'uccide il duolo.

Toe dan, droog uw mooie ogen
Mijn hartje, pleng geen traan
Als u mij ver weg van u heen ziet gaan.
Ah, want tranen die pleng ik, zielepoot,
Nu, van u vertrekkend, de pijn me doodt.

XV Tu m'uccidi, o crudele

Tu m'uccidi, o crudele,
D'amor empia omicida,
E vuoi ch'io taccia e 'l mio morir non grida?
Ahi non si può tacer l'aspro martire
Che va innanzi al morire,
Ond'io ne vo gridando:
'Ohimè ch'io moro amando!'

Je vermoordt me, verdorvene,
Een wrede liefdesmoord,
Je wilt dat ik zwijg, géén mijn doodskreet hoort?
Ah, ze valt niet te verzwijgen, de wandaad
Die aan de dood voorafgaat,
Dus krijgt ik buiten zinnen:
'O dood ga ik al minnend!'

XIX O tenebroso giorno

O tenebroso giorno,
Infelice mio stato!
O mio cor tristo, sol a pianger nato,
Quando lieto ritorno
Farai dinanzi a quella
Che è più d'ogni altra bella,
Più leggiadra e più vaga,
Che con suoi sguardi morte e vita appaga?

O zo duister de dag,
Mijn welbevinden zo tanend!
O mijn trieste hart, geboren slechts voor tranen,
Als ik weer vrolijk lach,
Zorg je ervoor dat zij,
Van allen het verfijndst,
Het lieflijkst en het zoetst,
Door haar blik met leven en dood verzoent?

XXI T'amo, mia vita!

'T'amo, mia vita!', la mia cara vita
Mi dice, e in questa sola
Dolcissima parola
Par che trasformi lietamente il core
Per farsene signore.
O voce di dolcezza e di diletto!
Prendila tosto, amore,
Stampala nel mio core.
Spiri solo per te l'anima mia:
'T'amo mia vita' la mia vita sia.

'Ik houd van jou, mijn lief!', zo spreekt mijn lief
Mij toe; met deze enkele
Woorden die zijn gedrenkt in
Zoetheid lijkt het of mijn hart wordt begeesterd,
In haar vindt het zijn meester.
O woorden, zo feestelijk en blijgeestig!
Liefde, neem ze apart
En prent ze in mijn hart
Dat enkel ademe voor jou mijn ziel,
Mijn leven zij: 'Ik houd van jou, mijn lief!

Vertaling: Evianne de Kup

Philippe Herreweghe *muzikale leiding*

Philippe Herreweghe werd geboren in Gent en combineerde er zijn universitaire studies met een muzikale opleiding aan het conservatorium, waar hij piano volgde bij Marcel Gazelle. In dezelfde periode begon hij te dirigeren en in 1970 richtte hij het Collegium Vocale Gent op. Nikolaus Harnoncourt en Gustav Leonhardt merkten zijn uitzonderlijke benaderingswijze op en nodigden hem uit om mee te werken aan hun opnames van de verzamelde Bachcantates.

Al gauw werd Herreweghes levendige, authentieke en retorische aanpak van de barokmuziek geprezen en in 1977 richtte hij in Parijs het ensemble La Chapelle Royale op, waarmee hij de muziek van de Franse Gouden Eeuw ten uitvoer bracht. Van 1982 tot 2002 was Philippe Herreweghe artistiek directeur van de Académies Musicales de Saintes. In die periode creëerde hij verschillende ensembles, waarmee hij een adequate en gedegen lezing wist te brengen van een repertoire lopende van de renaissance tot de hedendaagse muziek. Zo was er het Ensemble Vocal Européen, gespecialiseerd in renaissancepolyfonie, en het Orchestre des Champs Élysées, opgericht in 1991 met de bedoeling het romantische en preromantische repertoire opnieuw te laten schitteren op originele instrumenten. Sinds 2009 werkt Philippe Herreweghe samen met Collegium Vocale Gent actief aan de uitbouw van een groot symfonisch koor op Europees niveau. Sinds 2001 is hij artistiek directeur van de Accademia delle Crete Senesi, het Toscaanse zomerfestival dat sinds 2017 bekend staat onder de naam Collegium Vocale Crete Senesi.

Steeds op zoek naar muzikale uitdagingen is Philippe Herreweghe sinds enige tijd erg actief in het grote symfonische repertoire van Beethoven tot Stravinsky. Sinds 1997 is hij als dirigent verbonden aan het Antwerp Symphony Orchestra (deFilharmonie). Bovendien is hij een veel gevraagd gastdirigent van orkesten zoals het Concertgebouworkest Amsterdam, het Gewandhausorchester Leipzig, het Scottisch Chamber Orchestra of het Tonhalle Orchester Zürich. In de komende seizoenen staan engagementen gepland bij de Staatskapelle Dresden, het Philharmonia Orchestra London, het Shanghai Symphony Orchestra en het Cleveland Orchestra.

Meer info: www.collegiumvocale.com

Collegium Vocale Gent

In 2020 werd Collegium Vocale Gent 50 jaar, een gouden jubileum! Het ensemble werd opgericht in 1970 op initiatief van Philippe Herreweghe samen met een groep bevriende studenten. Het ensemble paste als één van de eerste de nieuwe inzichten inzake de uitvoering van barokmuziek toe op de vocale muziek. De authentieke, tekstgerichte en retorische aanpak zorgde voor een transparant klankidoom waardoor het ensemble in nauwelijks enkele jaren tijd wereldfaam verwierf en te gast was op alle belangrijke podia en muziekfestivals van Europa, de Verenigde Staten, Rusland, Zuid-Amerika, Japan, Hong-Kong en Australië. Sinds 2017 organiseert het ensemble in het Italiaanse Toscane een eigen zomerfestival: Collegium Vocale Crete Senesi.

Collegium Vocale Gent is uitgegroeid tot een uiterst flexibel ensemble met een ruim repertoire uit verschillende stijlperiodes. De grootste troef hierbij bestaat erin dat voor elk project een geoptimaliseerde bezetting bijeen gebracht wordt. Muziek uit de renaissance wordt uitgevoerd door een solistisch ensemble. De Duitse barokmuziek, en meer specifiek de vocale werken van J.S. Bach, blijft een kroondomein. Collegium Vocale Gent legt zich ook toe op het klassieke, romantische en hedendaagse oratoriumrepertoire, uitgevoerd in een symfonische bezetting tot 80 zangers. Tenslotte verleent het ensemble zijn medewerking aan verschillende muziektheatervoorstellingen.

Voor de realisatie van deze projecten werkt het Collegium Vocale Gent samen met diverse historisch geïnformeerde ensembles zoals het eigen barokorkest van Collegium Vocale Gent, het Orchestre des Champs Élysées, het Freiburger Barockorchester of de Akademie für Alte Musik Berlin. Maar ook met vooraanstaande symfonische orkesten zoals het Antwerp Symphony Orchestra, het Koninklijk Concertgebouworkest Amsterdam, het Budapest Festival Orchestra, de Staatskapelle Dresden of het Chamber Orchestra of Europe worden projecten opgezet. Het ensemble werd geleid door Ivor Bolton, Marcus Creed, Reinbert de Leeuw, Iván Fischer, René Jacobs, Yannick Nézet-Séguin, Kaspars Putnins, Jos van Immerseel, Paul Van Nevel, James Wood en andere vooraanstaande dirigenten.

Het Collegium Vocale Gent geniet de steun van de Vlaamse Gemeenschap, de stad Gent en de Nationale Loterij.

Meer info via: www.collegiumvocale.com

Collegium Vocale Gent geniet de steun van:

www.collegiumvocale.com

Colofon:
samenstelling & redactie: jens van durme
v.u. piet van bockstal/collegium vocale gent, drongenhof 42, 9000 gent